

## ***Pensaments, d'Agustí Casas Romeo, inclòs a Desde mi habitación (volum 1)***



Em llevo, em dutxo, i vaig pensant...

Agustí, avui serà un dia gran, per què?, perquè amb un bisturí et furgaran.

Ben en dejú i a primera hora, em presento davant la supervisora.

ADMISSIONS, posa un rètol, “Bon dia: nom, cognoms i tot el que tingui de ferro”.

Vaig pujar després per l'escala en veure la munió de gent que s'esperava, de molts colors duïen els vestits de plàstic, semblaven éssers fantàstics.

Metges, infermeres i auxiliars, per un cantó, seguretat, manteniment i neteja, prement el mateix botó.

Cal afegir els pacients i familiars que portaven hores de “plantón”, duïen bosses i maletes per passar uns dies de bestreta i, a diferència dels uniformats, feien cara d'espantats.

Un cop dalt de la sala, em van desposseir de la meva vestimenta: “Ni anells, ni pròtesis, ni arracades”, s'exclama la intendentia.

Més tard em col·loquen en una llitera aplanada i tot seguit:

Vaig recordar seqüències de l'*Anatomia de Grey*, calcades.

L'hora de l'anestèsia va arribar i un morrió a la boca em van posar.

Em desperto qui sap on, i sento a la meva dona que em diu:

“Ja has tornat al món i encara no saps on som”.

I afegeix: "Diu el metge que tot ha anat molt rebé!!",  
no puc estar més content, la font no pot ser més adient,  
es tracta del Dr. Riera, dels vasculars bandera.  
Amb aquest diagnòstic al cervell, tot puja de nivell.  
En un tres i no res, em trobo en una habitació despert,  
on tots els pacients com jo, de tubs anàvem plens,  
de diversos colors i allargades que no et deixen fer sotragades.  
Després d'una nit amb molta pressió (la prenien amb addicció), el sopar vaig  
treure de seguit, els meus budells estaven ensopits, la culpa va ser de  
l'anestèsia, hauré d'esperar per mastegar regalèssia.  
L'hora de neteja va arribar, i per alguna raó excepcional,  
la llitera es va girar, i cap per vall va quedar.  
Jo, bocaterrosa posat, no sabia reaccionar,  
les infermeres rient i jo amb els "genials" penjant,  
finalment la més destra de totes va desendollar la llitera,  
i mica en mica el llit va tornar a la posició primera;  
sembla que l'incident es va produir per mullar-se el comandament.  
A partir d'aquell moment ja vaig tenir un nou apartament,  
entrar en la nova estància em va impregnar de prestància,  
no obstant això, poc va durar la meva situació,  
en menys de deu minuts, vaig tenir nouvinguts,  
un preoperatori esperava a que li arreglessin la cama.  
Aquell home va marxar i un altre va arribar,  
està clar que, a la Residència, t'acompanyen amb insistència,  
moltes visites vaig rebre, entre tots podríem fer un pessebre.  
En els àpats per dinar, a tot sal hi va faltar.  
Menys mal que algú d'"estranquis", em passava sal "modo" maquis.  
Res a dir de les infermeres, que ens cuidaven cegament.  
Encara menys del equip metge, lluint prou coneixement,  
no els entenc massa com parlen, però em diuen que sóc bon pacient.  
Després d'uns dies d'estada, arriba el gran moment,  
em visita el qui lidera, que no és altre que el Dr. Riera,  
em mira molt complaent: "Hola, jove!, com es troba el vestiment?,  
veig que menja amb sal i pebre, i es passeja àgilment,

li proposo que es iodi la cama i ja pot fotre el camp cordialment” .

Davant de la proposta, no m’hi vaig poder negar,

preparo els estris i pregunto quan haig de tornar.

“No s’amoïni”, diu el crac, “amb les grapes no t’hi quedaràs”.

”Ens veiem d’aquí uns dies i de ferralla ni un traç”.

I així acaba la meva història i encara no us havia dit de que anava,

ara porto un *By Pass* a la cama esquerra, que es la que em donava guerra,

m’han dit que, a partir d’ara, ja podré tirar milles,

puc començar la ruta càtara i fins hi tots fer ses illes.

Ara sí que us deixo i us animo a estar alerta:

Si feu cas als metges i infermeres, sereu gent desperta.

**Foto: Toni Tugues**